הפילה הרי זו ספק זיבה ספק לידה ימביאה

קרבן ואינו נאכל וימי לידתה שאין רואה

בהן עולין לה לספירת זיבתה אמר רב

פפא שאני התם כיון דאיכא למימר יולדת

זכר היא וכל הני שבעה יתירי דקיהבינן

לה סלקי לה לספירת זיבתה אמר ליה רב

הונא בריה דרב יהושע לרב פפא ביולדת

זכר איכא לספוקי ביולדת נקבה ליכא

לספוקי אלא לאו שמע מינה עולין שמע

מינה יתשעה ימים ממאין ותשעה ימים

מהורין משמשת שמונה ימים מתוך שמונה

עשר דעשרה ימים ממאין ועשרה ימים

מהורים ימי שמושה ייכימי זיבתה יוכן

למאה וכן לאלף:

הדרן עלך בא סימן

יהנדה יוכשר המת מממאין לחין ₪

והרוק מיוחשרץ יוהנבלה יוהשכבת זרע

משמאין לחין ואין משמאין יבשין לואם יכולין

להשרות ולחזור לכמות שהן מממאין לחין

ומשמאין יבשין יסוכמה היא שרייתן יבפושרין מעת לעת רבי יוםי אומר בשר המת יבש ואינו יכול להשרות ולחזור

לכמות שהיה מהור: גמ' מנא הני מילי

אמר חזקיה ידאמר קרא יוהדוה בנדתה

מדוה כמותה מה היא מטמאה אף מדוה

מממאה אשכחן לח יבש מגלן אמר רבי

יצחק אמר קרא יהיה בהויתו יהא ואימא

הני מילי בלח ונעשה יבש יבש מעיקרו מנלן

ותו הא דתנן יהמפלת כמין קליפה כמין

עפר כמין שערה כמין יבחושין אדומים

תמיל למים אם נמוחו ממא מנלן יהיה רבויא

הוא אי מה היא עושה משכב ומושב לממא

אדם ולטמא בגרים אף דמה נמי עושה

משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים

ומטמאין יבשין יַאבל הזוב והניע

ל) [לעיל לז.], ב) עיין מהר"מ, ג) ולעיל כב.ז,

מהר״מ, ג) [נעינ כב.], ד) [ע״ו סח:], ד) לעיל כב:, ו) לעיל כא. כב., ו) ג״ל אמיא,

ה) [כמגעו רש״ש], ט) [ויקרא יד], י) [ד״ה שכן

עושה מו"מ ע"ש], ל) שייך לקמן נה.,

מהר"מ, ג

נד:

א [מיי פ"ז מהלי איסורי ארא ש"ם עולין ש"מ. וטעמא דרב הוגא בריה דרב יהושע בית הליה הלידן:
ב [מיי פ"ז מהלי איסורי מיי הוה לן למגזר אטו בעלמא: רבן לבאה ובן לאלף. ימי מיי מיי מהלי איסורי שמושה ב]נט בימי זיבתה דמאחר ז' ימי נדה כל הימים שתראה אפילו שמושה ב]נט בימי זיבתה דמאחר ז' ימי נדה כל הימים שתראה אפילו ביאה הלכה כג:

ע ד ה מיי שם הלכה כד:
א ו מיי פ״ב מהלי מטמאי
משכב ומושב הלכה א סמג

עשין רמא: ב ז מיי" פ"ב מהלכות טומאת מת הלכה א: ג ח מיי׳ פ״ב מהלכות משכב ימושב הלכה א:

ומושב הנכה ח: מיי' פ"ד מהלכות אבות הטומאה הלכה יב: ה י מיי׳ שם פ״א הלכה יג: ו ב מיי שם פ״ה הוכה יד מו"מ הלכה א: ז ל מ מיי' שם: ח ג מיי' פ"א מהלכות משכב

ומושב הלכה ח: מ ס מיי׳ פט״ז מהל׳ טומאת לרעת הלכ׳ א: ומושב הלכה ח:

תום' הרא"ש

אלא ש"מ עולין ש"מ. וטעמא דרב הונא ברי דרב יהושע הוי דאע"ג דספק ספיקא הוא מ״מ אם בעלמא אין עולים הכא הוה לן למיגזר אטו :בעלמא

בינואי. חליק פירקא מנה"מ. ומק"ו לא מטמינן ליה כיון שגורם לאחרים טומאה לעצמו לא כ״ש דאיכא למימר שעיר המשתלח יוכיח ולרבא דלית ליה שעיר המשתלח יוכיח לעיל בפ׳ בנות כותים איצטריך לדם הנדה של מצורעת שאינו גורם לה טומאה. ותימה לקמז אמאי טומאה. ותימה לקמן אמאי צריך קרא לטמא זובו במגע ומשא נילף מדם הנדה ואי פרכת שכן מטמא באונס א"כ אמאי איצטריך קרא לקמן למעוטי זוב יבש מהיכא תיתי דהוה טמא יי"ל דעיקר טומאה ודאי לא ילפינן מגדה משום הך פירכא אבל כיון שהשוון הכתוב לטומאה ממילא לפינן מהדדי לטמאות לח . ויבש דגלווי מלתא בעלמא הוא: ותו הא דתנן המפלת כמין חתיכה. תימה מאי ותו היינו קמייתא גופה וי״ל דהוי כמו אלמה תנן . וכ״ת ה״נ יבש מעיקרו טהוו הא תנן המפלת וכו' א"נ ותו יבש משונה כי האי אבן מנוגעת עושה משכב ימושב לטמויי אדם לטמויי בגדים. ותימה מי חמירא ממצורע גופיה דלא עביד משכב ומושב אלא לטמויי אוכלין ומשקין כדמוכח בפסחים פרק אלו דברים. בכסום כו ק את דבו ב. ולקמן בפרק בתרא אפרשנו בע״ה. וי״ל דעיקר דינא לא בע״, למילף אלא לטמויי

אוכלין ומשקין כעין מצורע

אלא כיון דמהך ק"ו מצי למילף נמי אדם ובגדים

נקט אדם ובגדים הלכך לא חש למימר מצורע יוכיח שמטמא בביאה ואינו עושה

מאה או אלף מקרו ימי זיבתה עד שתספור ז' נקיים: הדרן עלך בא סימן

נמי הוה לן למגזר אטו בעלמא: רבן דמאה ובן דאדף. ימי שמושה בונט בימי זיבתה דמאחר ז' ימי נדה כל הימים שתראה אפילו

דם הנדה. מנא הני מילי. לרכא דאמר בפ׳ בנות כותים (לעיל לה.) לאחרים גורם טומאה לעלמו לא כ"ש ולית ליה דשעיר המשתלח יוכיח הכא לא לריך קרא ומיהו לדם נדה של מצורעת אצטריך שפיר קרא דהדם אינו גורם טומאה ולקמן דמלריך קרא לטומאת זובו במגע ובמשא ולא יליף מדם הנדה דהכא משום דאיכא למפרך מה לדם הנדה שכן מטמא באונס ואם תאמר וכיון דלא ילפינן מהכא אמאי אנטריך לקמן קרא למעוטי זוב יבש מהיכא תיתי לטמא ויש לומר כיון דהשוה הכתוב דם נדה וזוב לטומאה ממילא ילפינן מהדדי דגילוי מילתא בעלמא הוא: ותו הא דתנן המפלת כו'. תימה דהיינו ההיא קושיא גופיה וי"ל דה"ק וכ"ת דאין הכי נמי דיבש מעיקרא טהור והתנן המפלת כו׳ אי נמי י"ל ותו יבש משונה כמין יבחושין

או כמין קליפה מנלן: יבול תהא אבן מנונעת כו'. אנן מנוגעת שמטמאה בביאה כו' וא"ת מת יוכיח שמטמא בביאה ואינו עושה משכב ומושב ועוד מלורע גופיה מפרש ר"ת בריש אלו דברים (פסחים דף סו:) י) דלח עביד משכב ומושב אלא לטמא אוכלין ומשקין ויש לומר דמקרא דהכא ממעטינן להו הזב ולא המצורע ולא המת:

• אך מדוה נמי מממא באבן מסמא. ואם תאמר כיון דממעטינן מדוה מהיא (ג) לטמא משכב ומושב ממעטינן נמי מאבן מסמא דהא מכח משכב ומושב הוי טומאה לאבו מסמא כדתנן בת"כ מנין לרבות עשר מלעות זו על גב זו ועל גביהן אבן מסמא תלמוד לומר כל המשכב ואור"י דאבן מסמא נפקא לן משום דרשא דלא מטמא אלא אוכלין ומשקין ולהכי אילטריך למעוטי מדוה אף מאבן מסמא שהיא טומאה קלה:

אמו דמה בר משכב ומושב הוא ולמעמיך אבן מנוגעת בת משכב ומושב היא דאיצמריד אבן קרא למעומי דתניא יכול תהא אבן מנוגעת עושה משכב ומושב לממא אדם לטמא בגדים ודין הוא ומה זב שאינו מטמא בביאה עושה משכב ומושב לממא אדם לממא בגדים אבן מנוגעת שמממאה בביאה אינו דין שמממאה משכב ומושב לממא אדם לממא בגדים ת"ל הזב הזב פולא אבן מנוגעת מעמא דמעמיה קרא הא לאו הכי מממאה ומינה לאו מי אמרת הזב ולא אבן מנוגעת ה"ג אמר קרא אשר היא יושבת עליו יהיא ולא דמה

ימי לידסה. כגון ילדה בזוב ופסקה מיד: הכי גרסינן ראסה שנים. ראתה שני ימים בשופי בתוך י"א שבין נדה לנדה: ספק לידה ספק זיבה. שמא לידה שמא זיבה שמא לא זו ולא זו אם ולד הוא ולא ראתה בפתיחת הקבר הרי היא לידה ולא זיבה ואם אינו ולד וראתה דם בפחיחם ההבר הרי היא זיבה לספירת זיבתה אמר רב כהנא ת"ש יראתה שנים ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה

ואין כאן לידה ואם ולד הוא וראתה דם בלידה הרי זו יולדת בזוב ואם נפתח קבר בלא דם ואינו ולד אין כאן לא זו ולא זו הלכך ספק הוא ונטיל עליה חומר לידה לטמא שבועיים אפילו לא תראה וחומר זיבה שכל זמן שלא תפסוק ז' נקיים לא מטהר ומביאה קרבן ואינו נאכל שמח חין כחן לח לידה ולח זיבה: וימי לידתה שחין רוחה בהן עולין כו'. ואע"ג דאיכא לספוקי ביולדת בזוב וים כאן לידה וזיבה: משום דאיכא למימר כו'. אבל אי הוה פשיטא לן דיולדת נקבה היא לא סלקי לה: ט' ימים טמחין. תרי מינייהו זיבה וכי י) חזיא טהורין חד מינייהו הוי שימור ושמונה לתשמיש וביום י"ט הויא תחלת נדה וכן לעולם לא תהא זבה: ימי שמושה כימי זיבסה. דמעשרה טמאין הוו ז' נדה וג' זיבה ומעשרה טהורין ז' לספירה וג' לתשמיש הרי ימי שימוש (א) א] בימי זיבה: וכן למאה. טמאין ז׳ ימי נדה וכולהו ימי זיבה ומאה טהורין ז׳ לספירה וכולהו לתשמיש וכן לחלף:

הדרן עלך בא סימן

דם הנדה. והניע. קר"ק בלע"ו. וממעיינות הזב הן והוי אב הטומחה: וכמה היא שרייתן. דנימח אי הדרא בכי האי שיעורא לחין נינהו: בפושרים מעת לעת. אבל אי בעי טפי מים חמים או יותר ממעת לעת יבשין הן: גבו' מנה הני מילי. דדם נדה מטמא מגעו ומשחו: השכחן לה. דדוה לח משמע כעין שהוא זב: יהיה. דם יהיה זובה: יכש מעיקרו. כגון הני דתנינן: מין שערה. אדומה: עושה משכב. שיהא משכבו מטמא אדם ולא יהא ראשון במגעום אלא אב הטומאה כמשכב נדה עלמה: שאינו מטמח בביחה. חדם הנכנס עם הוב בבית אינו טמא: אבן המנוגעת. מטמאה בביאה אדם הנכנס עמה לבית דכתיבש והבא אל הבית וגו': הוב. חשר ישכב עליו הוב (ויקרא טו): היא. עושה משכבה אב הטומאה ולא דמה עושה משכבה אב הטומאה אבל מטמא הוא °את שתחתיו משום משא להיות ראשון ואף על פי שאין נוגע בו דהא איתקש לנדה והכי נמי תנן באבות הטומאה (כלים פ"ח מ"ג) דדם נדה מטמח במשח:

תורה אור השלם 1. וְהַדְּוָה בְּגַדְּתָהּ וְהַוְּב אֶת זוֹבוֹ לַוְּכָר וְלַנְּקָבָה וּלְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם טְמֵאָה: .

. 2. ואשה כי תהיה זבה דם 2. אְשָּׁחִי בּי וְמְשֶׁרְהְּ שְׁבְּעַת יִּמְיִם תְּהְיָה בְּבְשְׁרְה וְכָל יָמִים תִּהְיָה בְּנְדְּתָה וְכָל הַנָּגַע בָּה יִטְמָא עַד הָעֶרֶב: ווקרא טו יט

הגהות הב״ח

(א) רש"י ד"ה ימי שמושה וכו' כימי זינה: (ג) תום' ל"ה וכן וכו' כימי זיבתה: (ג) ד"ה מף וכו' מהים מלטמא משכב ומושב מתעטינן ליה נמי וכו' וכל

גליון הש"ם

מתני' בפושרין מעל"ע. עיין זכחים עט ע"ב תד"ה אף הרוטבו: רש"י ד"ה היא סרוספו. ורשיי רייה היא עושה כו' את שתחתיו משום משא. עי' שכת פג ע"ב כרש"י ד"ה כרעו הן:

הגהות מהר"ב רושרורו

רש"י ד"ה ימי שמושה וכו׳ הרי ימי שמוש כימי זיבה כל״ל: ב] תום' ד"ה וכו למאה וכו' מי שמושה כימי זיבתה וכו׳ כל״ל:

לעזי רש"י

קר"ק. ניע, צואת האף (או אולי: רוק סמיך).

משכב ומושב לטמא אדם לטפט הבידים לשמא השבר ומושב אלא לטמויי אוכלין ומשקין כעין מצורע. ועוי״ל דהא דמצורע גופיה אינו עושה משכב ומושב אלא לטמא אוכלין ומשקין היינו מהכא לטפא בגדים משום דידע דעיקר מילתיה לא יליף אלא לטמויי אוכלין ומשקין כעין מצורע והא דלא פריך תלמודא אלמא עושה משכב ומושב לטומאה קלה משום דלא היה יודע להוכיח שהוא כך לא ממשנה ולא מברייתא: אבן המנוגעת שמטמאה בביאה כרי. ותימה מת יוכיח שמטמא בביאה ואינו עושה משכב ומושב. וי״ל דמת גופיה נמי לא אימעוט אלא